

การเขียนอักษรจีนประยุกต์สำหรับผู้เรียนภาษาจีนที่มีพื้นความรู้ ภาษาญี่ปุ่น: ข้อพึงระวังจากการศึกษาเปรียบเทียบ

เจนแปน อินทะกัลยา, อีรวัดน์ อีรพจน์

สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อีเมล: pandadoggy@hotmail.com, theerawat.th@chula.ac.th

รับบทความ: 23 มีนาคม 2565

แก้ไขบทความ: 12 กรกฎาคม 2565

ตอบรับบทความ: 14 ธันวาคม 2565

บทคัดย่อ: : บทความนี้จะนำเสนอความแตกต่างของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่อาจก่อให้เกิดปัญหาด้านการเขียนอักษรจีนประยุกต์สำหรับผู้เรียนภาษาจีนที่รู้ภาษาญี่ปุ่น งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์ความแตกต่างของรูปอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (2) ศึกษาสัดส่วนเชิงสถิติของความแตกต่างของอักษรดังกล่าว และ (3) สังเคราะห์ประเด็นที่พึงระวังในการเขียนอักษรจีนประยุกต์สำหรับผู้เรียนภาษาจีนที่รู้ภาษาญี่ปุ่น ข้อมูลที่ใช้ศึกษานำมาจากอักษรที่ปรากฏการใช้บ่อยจำนวน 3,500 อักษรของภาษาจีนและจำนวน 2,136 อักษรของภาษาญี่ปุ่น พิจารณาวิเคราะห์ความแตกต่างโดยอ้างอิงรูปอักษรจาก อักษรานุกรมจีนและญี่ปุ่นตามแนวความคิดการเขียนอักษรของ Wang Xiurong (2013)

ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างของรูปอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมิ 2 ลักษณะ คือ (1) ความแตกต่างที่ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมายแต่แตกต่างจากธรรมเนียมการเขียน ส่วนมากเป็นความแตกต่างที่เกิดจากลักษณะเส้นขีดของอักษร และ (2) ความแตกต่างที่ส่งผลต่อการสื่อความหมายเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงรูปเขียนให้ง่ายขึ้นของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ ส่วนมากเป็นความแตกต่างที่เกิดจากคู่เทียบอักษรมีรูปเขียนที่แตกต่างอย่างเป็นอิสระต่อกันของทั้งสองภาษา

คำสำคัญ: อักษรจีน; อักษรคันจิ; การเขียนอักษรจีน; การศึกษาเปรียบเทียบ; การสอนภาษาจีน

Simplified Chinese Character Writing for learners of Chinese with a Japanese language proficiency: Precautions from a Contrastive Study

Japan Intakalaya, Theerawat Theerapojjanee

Chinese Section, Department of Eastern Languages, Faculty of Arts,
Chulalongkorn University

E-Mail: pandadoggy@hotmail.com, theerawat.th@chula.ac.th

Received: 23th March 2022

Revised: 12th July 2022

Accepted: 14th December 2022

Abstract: This article presents differences between Simplified Chinese characters and Japanese Kanji characters that may cause problems of Simplified Chinese character writing for learners of Chinese with a Japanese language proficiency. This research aims to: (1) analyze differences between the appearance of Simplified Chinese characters and Japanese Kanji characters; (2) study the statistical proportion of differences between aforementioned character sets; and (3) synthesize precautions of Simplified Chinese character writing for learners of Chinese with a Japanese language proficiency. The data studied in this research are from 3,500 commonly used Chinese characters and 2,136 commonly used Japanese Kanji characters. The analysis of differences between the appearance of the characters relies on the Chinese and Japanese character dictionaries with the character writing concept of Wang Xiurong (2013).

The finding of the research was that there are 2 types of differences between the appearance of Simplified Chinese characters and Japanese Kanji characters. The first type is the differences that do not affect the interpretation but different from the writing tradition. Most of the differences are caused by the stroke style of the character. The second type is the differences that affect the interpretation which are caused by the change of character simplification of Simplified Chinese character and Japanese Kanji character. Most of the differences are due to the independently different form of the character's counterpart between two languages.

Keywords: Chinese character; Kanji; character writing; contrastive study; Chinese language teaching

为具有日语能力的汉语学习者之中文简体字书写： 由对比研究提出的注意事项

翁颂扬，柯伟智

朱拉隆功大学文学院东方语言系中文专业

电子邮箱: pandadoggy@hotmail.com, theerawat.th@chula.ac.th

收稿日期: 2022-03-23

修回日期: 2022-07-12

接受日期: 2022-12-14

摘要：本文提出中文简体字与日文汉字之间的差异，这些差异可能会对具有日语能力的汉语学习者在中文简体字书写上导致问题。本研究旨在：（1）分析中文简体字与日文汉字的字形之差异；（2）研究上述字形差异的统计比例；（3）综合所得出的结果为具有日语能力的汉语学习者提出中文简体字书写的注意事项。本文的研究数据来自 3500 个常用汉字和 2136 个常用日文汉字，以中日汉字字典的字形作为参考并通过王秀荣（2013）的汉字书写理念进行字形差异分析。

研究发现，中文简体字与日文汉字的字形存在两种类型的差异。一是不影响意义解释但有别于写作传统的差异，大多数差异是汉字的笔画有别。二是由中文简体字和日文汉字的简化影响意义解释的差异。大多数差异是由于中日的对应汉字具有独立差异字形。

关键词：汉字；日本汉字；汉字书写；对比研究；汉语教育

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อสร้างทักษะพหุภาษาเป็นสิ่งที่ได้รับความสนใจหรือเป็นสิ่งที่พึงประสงค์ของบุคคลทั่วไปอยู่เสมอมา ความพยายามหนึ่งคือการเรียนภาษาต่างประเทศที่สองหรือสามที่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับภาษาต่างประเทศที่เคยเรียนก่อนหน้า คู่ภาษาหนึ่งที่ได้รับคามนิยมเนื่องจากมีลักษณะใกล้เคียงที่เห็นเด่นชัดก็คือภาษาจีนกับภาษาญี่ปุ่น ลักษณะที่ใกล้เคียงดังกล่าวคือการใช้อักษรจีนเป็นส่วนหนึ่งของระบบเขียน แต่การใช้อักษรจีนในระบบเขียนของทั้งสองภาษานั้นมีทั้งลักษณะร่วมที่ใช้ร่วมกันและมีลักษณะการเขียนเฉพาะของแต่ละภาษาเช่นกัน ดังนั้นการนำความเคยชินในการเขียนของภาษาหนึ่งมาใช้กับอีกภาษาหนึ่งอาจเกิดความคลาดเคลื่อนที่ไม่ตรงกับแบบแผนตามวัฒนธรรมของแต่ละภาษาได้ ความแตกต่างดังกล่าวนี้อาจแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ (1) ระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อสารแต่ผิดแบบแผน และ (2) ระดับที่ส่งผลต่อการสื่อสารที่อาจสร้างความเข้าใจผิดหรืออาจไม่สามารถใช้สื่อสารได้ บทความนี้จะนำเสนอประเด็นปัญหาที่ควรระวังในการเขียนอักษรจีนประยุกต์ (简体字 jiǎntǐzì) สำหรับผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นที่มีความประสงค์จะศึกษาภาษาจีนจากมุมมองของการศึกษาเปรียบเทียบเพื่อสร้างความตระหนักรู้และหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากความคุ้นเคยเดิมเพื่อความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นในการเรียนภาษาจีน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ
2. เพื่อศึกษาสัดส่วนเชิงสถิติของความแตกต่างของอักษรจีนที่ใช้ในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น
3. เพื่อเสนอประเด็นที่พึงระวังในการเขียนอักษรจีนประยุกต์สำหรับผู้รู้ภาษาญี่ปุ่น

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. **นำเข้าข้อมูล**อักษรจีนประยุกต์จากตารางอักษรจีนที่ปรากฏการใช้บ่อยของภาษาจีนปัจจุบัน (《现代汉语常用字表》Xiàndài Hànyǔ chángyòng zìbiāo) จำนวน 3,500 อักษร และข้อมูลอักษรคันจิที่ปรากฏการใช้บ่อยของภาษาญี่ปุ่น (常用漢字表 Jōyō Kanji hyō) จำนวน 2,136 อักษร ข้อมูลทั้งสองภาษาข้างต้นเป็นข้อมูลที่ได้รับการเผยแพร่จากส่วนราชการที่มีอำนาจในการเผยแพร่และกำหนดแนวทางการใช้ภาษาของประเทศ กล่าวคือ ข้อมูลภาษาจีนเผยแพร่โดยคณะกรรมการกิจการด้านภาษาและอักษรแห่งชาติ (国家语言文字工作委员会 Guójiā yǔyán wénzì gōngzuò wěiyuánhui) ประกาศใช้เมื่อเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1988 (Wang Ning, 2014: 1) ส่วนข้อมูลภาษาญี่ปุ่นเผยแพร่โดยกรมวัฒนธรรม (ประเทศญี่ปุ่น; 文化庁 bunkachō) ประกาศใช้เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2010¹
2. **จับคู่**อักษรจีนจากข้อมูลในข้อ 1 เพื่อกำหนดจำนวนอักษรจีนที่จะใช้ในการศึกษา พบว่า อักษรจีนที่จะนำมาศึกษาในงานวิจัยนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 1,052 คู่อักษร เนื่องด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ (1) มีอักษรจีนจำนวน 1,364 อักษรที่ปรากฏเฉพาะในตารางข้อมูลภาษาจีน (2) มีอักษรจีนจำนวน 143 อักษรที่ปรากฏเฉพาะในตารางข้อมูลภาษาญี่ปุ่น และ (3) มีอักษรจีนจำนวน 941 อักษรที่ปรากฏในรูปแบบเดียวกันทั้งในตารางภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น ถือเป็นอักษรจีนที่เป็นข้อได้เปรียบในการศึกษาภาษาจีนของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (รายละเอียดอักษรอยู่ในภาคผนวก)
3. **วิเคราะห์เปรียบเทียบ**ลักษณะของเส้น จำนวนเส้นขีด ความสัมพันธ์ระหว่างเส้น และส่วนประกอบของอักษรจีนในภาษาจีนตามที่ปรากฏในอักษรานุกรม 《新华字典》ของสำนักพิมพ์ Commercial Press (商务印书馆) และอักษรจีนใน

¹ ข้อมูลเผยแพร่ออนไลน์โดยกรมวัฒนธรรมแห่งประเทศญี่ปุ่น ชื่อประกาศ 「平成二十二年内閣告示第二号」

เข้าถึงได้จาก https://www.bunka.go.jp/kokugo_nihongo/sisaku/joho/joho/kijun/naikaku/kanji/

ภาษาญี่ปุ่นตามที่ปรากฏในพจนานุกรม 《五十音引と漢和辞典》 ของสำนักพิมพ์ Sanseido (三省堂) ตามแนวคิดของ Wang Xiurong (2013: 131-139)

4. **สรุปผลและจัดประเภท** ความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น รวมทั้งเสนอประเด็นที่พึงระวังในการเขียนอักษรจีนประยุกต์สำหรับผู้รู้ภาษาญี่ปุ่น

แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนอักษรจีน

แนวคิดพื้นฐานของการเขียนอักษรจีน คือ การพิจารณาลักษณะการเขียนอักษรจากมุมมอง 3 ระดับ ได้แก่ ระดับอักษรเต็มรูป (整字 zhěngzì) ระดับส่วนประกอบอักษร (部件 bùjiàn) และระดับเส้นขีด (笔画 bǐhuà) ทั้งสามระดับข้างต้นมีข้อควรคำนึงในการเขียน ดังนี้ ระดับอักษรเต็มรูปจะพิจารณาภาพรวมของการเขียนอักษรดังกล่าวว่า เป็นอักษรรูปเดี่ยว (独体字 dútǐzì) หรืออักษรรูปประสม (合体字 hétizì) อักษรรูปเดี่ยวเป็นอักษรที่ไม่สามารถแยกส่วนประกอบได้ ข้อควรคำนึงในการเขียนอักษรประเภทนี้ คือ การพิจารณาลักษณะการเขียนจากมุมมองระดับเส้นขีด ได้แก่ จำนวนเส้นขีด ลักษณะของเส้นขีด การประกอบเส้นขีดและลำดับเส้นขีด ส่วนอักษรรูปประสมเป็นอักษรที่ประกอบขึ้นจาก “ส่วนประกอบ” ของอักษรตั้งแต่ 2 ส่วนขึ้นไป มีรูปแบบการประกอบสร้างที่หลากหลาย มีสัดส่วนของส่วนประกอบที่แน่นอน ข้อควรคำนึงในการเขียนอักษรประเภทนี้ คือ การพิจารณาลักษณะการเขียนจากมุมมองระดับส่วนประกอบอักษร ได้แก่ การเขียนส่วนประกอบ การวางเรียงส่วนประกอบและลำดับการเขียนส่วนประกอบ รวมถึงรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไปของอักษรรูปเดี่ยวเมื่อเปลี่ยนสถานะมาเป็น “ส่วนประกอบอักษร” (Wang Xiurong, 2013: 118-121)

อักษรจีนเกิดจากการประกอบกันของเส้นขีดซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เล็กที่สุด ตามความเข้าใจโดยทั่วไปจะแบ่งประเภทเส้นขีดพื้นฐานออกเป็น 8 ประเภท เรียกว่า 永字八法 (yǒngzì)

bāfǎ)¹ ได้แก่ เส้นชิดนอน (横 héng) เส้นชิดตั้ง (竖 shù) เส้นปัดซ้าย (撇 piě) เส้นลากขวา (捺 nà) เส้นแต้ม (点 diǎn) เส้นปัดขึ้น (提 tí) เส้นหัก (折 zhé) เส้นตะขอ (钩 gōu) แต่การวิเคราะห์ของ Wang Xiurong (2013: 132) แบ่งประเภทเส้นชิดพื้นฐานเพียง 6 ประเภท ได้แก่ เส้นชิดนอน (横 héng) เส้นชิดตั้ง (竖 shù) เส้นปัดซ้าย (撇 piě) เส้นลากขวา (捺 nà) เส้นแต้ม (点 diǎn) และเส้นปัดขึ้น (提 tí) เส้นชิดประเภทอื่นที่ขาดไป Wang (2013: 133-135) วิเคราะห์เป็นลักษณะการเชื่อมภายในเส้นและความสัมพันธ์ระหว่างเส้นพื้นฐานภายในอักษร การเชื่อมภายในเส้น มี 3 รูปแบบ ได้แก่ การหัก (折 zhé) การโค้ง (弯 wān) และการตัวตะขอ (钩 gōu) ความสัมพันธ์ระหว่างเส้นมี 3 รูปแบบ คือ (1) แบบเชื่อมกัน (相接 xiāngjiē) หมายถึง เส้นชิดสองเส้นมีจุดเชื่อมกันหนึ่งจุด (2) แบบไขว้กัน (相交 xiāngjiāo) หมายถึง เส้นชิดสองเส้น มีการเขียนทับกันและมีจุดตัดอย่างน้อยหนึ่งจุด (3) แบบแยกกัน (相离 xiānglí) หมายถึง เส้นชิดสองเส้นเขียนแยกกัน ไม่มีจุดเชื่อมต่อและจุดตัด

จำนวนเส้นชิดและลักษณะเส้นชิดถือเป็นลักษณะพื้นฐานหนึ่งที่สำคัญของอักษรจีน หากอักษรมีจำนวนเส้นชิดเพิ่มขึ้นหรือขาดไป หรือมีลักษณะเส้นชิดที่แตกต่างออกไปก็อาจกลายเป็นอักษรอื่นได้ (Wang Xiurong, 2013: 131, 138-139) อักษรบางคู่มีลักษณะภาพรวมของอักษรที่ดูคล้ายกันแต่ต่างกันที่จำนวนเส้นชิด เช่น อักษร 代 (dài, “แทน, แทนที่, ยุคสมัย, รุ่น”) และอักษร 伐 (fá, “ตัดทอน”) อักษรแรกมีจำนวนเส้นชิด 5 เส้น อักษรหลังมี 6 เส้น นอกจากนี้ ลักษณะของเส้นชิดที่แตกต่างกันอาจทำให้อักษรสื่อแสดงความหมายที่ต่างกัน เช่น อักษร 见 (jiàn, “พบเจอ, เห็น”) และอักษร 贝 (bèi, “หอย”) ก็มีเส้นชิดสุดท้ายที่แตกต่างกัน อักษร 见 เป็นเส้นชิดตั้ง-โค้ง-ตะขอ (竖弯钩) ส่วนของอักษร 贝 เป็นเส้นแต้ม

ความสัมพันธ์ระหว่างเส้นก็เป็นหนึ่งในปัจจัยที่จะทำให้อักษรสื่อความหมายแตกต่างกันเป็นอักษรอื่นที่มีลักษณะคล้ายกันได้ เช่น อักษร 人 (rén, “คน, บุคคล”) และอักษร 八

¹ Wang (2013:132) ระบุว่าแนวคิดนี้ 张怀瓘 (Zhāng Huáijīn) เป็นผู้เสนอและเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง

(bā, “แปด”) อักษรคู่นี้แตกต่างกันที่ความสัมพันธ์ระหว่างเส้นขีดทั้งสองเส้น อักษร 人 มีความสัมพันธ์แบบเชื่อมกัน ส่วนอักษร 八 มีความสัมพันธ์แบบแยกกัน หรืออีกตัวอย่างหนึ่งคือ อักษร 牛 (niú, “วัว”) และอักษร 午 (wǔ, “เที่ยงวัน”) ก็แตกต่างกันที่ความสัมพันธ์ระหว่างเส้นขีดที่ 3 และ 4 ของอักษรทั้งคู่ อักษร 牛 มีความสัมพันธ์แบบไขว้กัน ส่วนอักษร 午 มีความสัมพันธ์แบบเชื่อมกัน

การจัดเรียงองค์ประกอบของส่วนประกอบอักษรเป็นลักษณะในการสร้างอักษรแบบอักษรรูปประสม การจัดเรียงองค์ประกอบนี้เป็นหนึ่งในปัจจัยที่บ่งชี้ความแตกต่างของอักษรที่ต่างกันแต่ใช้ส่วนประกอบแบบเดียวกัน การจัดเรียงองค์ประกอบที่ต่างกันมีประเด็นพิจารณา 2 ประเด็น คือ (1) ตำแหน่งของส่วนประกอบ และ (2) ลักษณะของส่วนประกอบ ประเด็นแรก ตำแหน่งของส่วนประกอบที่ต่างกันจะสร้างอักษรที่ต่างกันได้ เช่น ส่วนประกอบ 口 กับ 丁 สามารถประกอบขึ้นเป็นอักษรที่ต่างกันสองอักษร คือ อักษร 可 (kě, “อนุญาต, สามารถ, น่า, เป็นไปได้”) และอักษร 叮 (dīng, “(แมลง) กัด ต่อย, พุดซ้ำ, ถามซ้ำ”) หรือส่วนประกอบ 大 กับ 丶 สามารถประกอบขึ้นเป็นอักษรที่ต่างกันสองอักษร คือ อักษร 太 (tài, “เกินไป, ยิ่งใหญ่”) และอักษร 犬 (quǎn, “สุนัข”) ประเด็นที่สอง ลักษณะของส่วนประกอบที่ต่างกันก็จะสร้างอักษรที่ต่างกัน ประเด็นนี้อาจพิจารณาเพิ่มเติมได้อีก 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของส่วนประกอบที่บ่งความหมายของอักษรตามหลักการสร้างอักษรรูปเสียงประสม (形声字 xíngshēngzì) เช่น อักษร 河 (hé, “แม่น้ำ”) 何 (hé, “อะไร, ไດ”) 呵 (hē, “เสียงแสดงความตกใจหรือหัวเราะ”) อักษรทั้งสามข้างต้นนี้ออกเสียงว่า “he” ทั้งหมด แต่อาจมีเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน สิ่งที่ทำให้อักษรทั้งสามนี้สื่อความหมายแตกต่างกัน คือ ส่วนประกอบที่อยู่ด้านซ้ายซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สื่อแสดงหมวดความหมายตามหลักการสร้างอักษรจีนที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ประเด็นย่อยลักษณะที่สอง คือ ความแตกต่างของของส่วนประกอบที่บ่งความหมายเดียวกันแต่ใช้ในระบบเขียนต่างระบบกัน เช่น อักษร 決 และอักษร 決 ทั้งสองอักษรออกเสียงว่า “jué” และสื่อความหมายเดียวกันแต่ใช้ส่วนประกอบต่างกัน กล่าวคือ อักษร 決 ใช้ “冫” (两点水; liǎngdiǎnshuǐ) ส่วนอักษร

決 ใช้ “冫” (三点水; sāndiǎnshuǐ) ซึ่งเป็นการกำหนดมาตรฐานของอักษรในระบบเขียนแบบอักษรจีนประยุกต์และอักษรจีนดั้งเดิมตามลำดับ

จากแนวคิดพื้นฐานข้างต้นสามารถกำหนดเป็นกรอบวิเคราะห์ที่งานวิจัยนี้จะใช้ศึกษาเปรียบเทียบรูปร่างอักษรจีนประยุกต์ของภาษาจีนและอักษรคันจิของภาษาญี่ปุ่นได้ดังนี้

- (1) ความเหมือนหรือแตกต่างของลักษณะเส้นขีดของอักษร (ทิศทางของเส้นและความยาวของเส้น)
- (2) ความเหมือนหรือแตกต่างของจำนวนเส้นขีดของอักษร
- (3) ความเหมือนหรือแตกต่างของการประกอบเส้นขีดของอักษร (การเชื่อมภายในเส้นและความสัมพันธ์ของเส้น)
- (4) ความเหมือนหรือแตกต่างของส่วนประกอบอักษร

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความเหมือนหรือแตกต่างของคู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิจำนวน 1,052 คู่อักษรตามเกณฑ์เปรียบเทียบของกรอบแนวคิดวิจัยข้างต้น สามารถสรุปผลได้ 2 ประเด็นดังนี้

1. ประเด็นความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อ

ความหมายแต่ผิดแบบแผน

การเขียนอักษรจีนที่ใช้ในภาษาจีนหรือภาษาญี่ปุ่นต่างก็มีแบบแผนเฉพาะตามภาษาของทั้งสองประเทศ แม้ว่าภาษาญี่ปุ่นจะรับการใช้อักษรจีนมาจากประเทศจีน แต่เมื่อนำมาใช้เป็นระบบเขียนของภาษาญี่ปุ่นแล้ว ก็มีการกำหนดมาตรฐานหรือแบบแผนเป็นของตนเอง ความแตกต่างตามแบบแผนนี้ ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมายของอักษร แต่หากพิจารณาลักษณะการเขียนอักษรตามแบบแผนที่ทั้งสองภาษากำหนดแล้ว อาจมีรายละเอียดที่ต่างกัน ประเด็นความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ตามข้อ 5.1 นี้ จะไม่มีผลต่อการสื่อความหมาย เนื่องจากความแตกต่างดังกล่าวไม่สามารถทำให้ผู้อ่านอักษรเข้าใจความหมายผิดเป็นอักษรอื่นแม้ว่าจะมีรูปลักษณะที่ไม่ตรงกับมาตรฐานหรือแบบแผนการเขียนอักษรดังกล่าว

จำนวนคู่อักษรที่จัดเป็นความแตกต่างที่อาจก่อให้เกิดความแตกต่างของการเขียนในลักษณะนี้มีทั้งสิ้น 439 คู่อักษร หรือคิดเป็นร้อยละ 41.73 สามารถแบ่งเป็นประเด็นย่อยได้ดังนี้

1.1 ความแตกต่างที่เกิดจากลักษณะเส้นขีดของอักษร

หากผู้เรียนภาษาจีนใช้ความรู้เดิมจากการเขียนอักษรคันจิมาเขียนอักษรจีนประยุกต์จะพบความแตกต่างจากเส้นขีดอักษรจำนวน 309 คู่อักษร ซึ่งเป็นความแตกต่างส่วนใหญ่ของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมายแต่ผิดแบบแผน กล่าวคือ คิดเป็นร้อยละ 70.39 ของความแตกต่างที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมาย และคิดเป็นร้อยละ 29.37 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ความแตกต่างที่เกิดจากความแตกต่างของลักษณะเส้นขีดของอักษรมี 3 ลักษณะ ดังนี้

1.1.1 อักษรจีนประยุกต์มีส่วนประกอบอักษรเป็น “เส้นแถม” แต่อักษรคันจิมิส่วนประกอบเป็น “ขีดตรง”

ความแตกต่างลักษณะนี้จำนวนมากที่สุดในประเภทความแตกต่างของลักษณะเส้นขีดของอักษร มีจำนวนทั้งสิ้น 260 คู่อักษร คิดเป็นร้อยละ 84.14 หรือคิดเป็นหนึ่งในสี่ของความแตกต่างทั้งหมด (ร้อยละ 24.71)

เมื่อพิจารณาลักษณะความแตกต่างของเส้นแถมนี้ ส่วนมากจะปรากฏอยู่ในตำแหน่งบนสุดของอักษรหรือส่วนประกอบอักษร เนื่องจากในภาษาญี่ปุ่นอาจเขียนด้วย “เส้นขีดตั้ง” ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 1 หรือ “เส้นขีดยอน” ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 2 นอกจากนี้ ยังปรากฏการเขียน “เส้นขีดตั้ง” ภายในอักษรด้วย ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 1: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (เส้นแถม-เส้นขีดตั้ง,

ส่วนบนอักษร)

อักษรจีนประยุกต์	亡	交	京	袋	袖	高
อักษรคันจิ	亡	交	京	袋	袖	高

ตารางที่ 2: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (เส้นแถม-เส้นขีตนอน,

ส่วนบนอักษร)

อักษรจีน ประยุกต์	今	令	言	户	遍	低
อักษร คันจิ	今	令	言	戸	遍	低

ตารางที่ 3: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (เส้นแถม-เส้นขีตตั้ง,

ภายในอักษร)

อักษรจีน ประยุกต์	舟	舶	艇
อักษร คันจิ	舟	舶	艇

แม้ความแตกต่างลักษณะนี้จะมีจำนวนมากที่สุด แต่ก็ถือเป็นความความแตกต่างที่มีลักษณะร่วม หากผู้เรียนได้ตระหนักถึงความแตกต่างนี้แล้วก็อาจสามารถคาดเดาหลักการและเพิ่มความระมัดระวังความความแตกต่างได้เอง ส่วนประกอบอักษรที่อาจทำให้เกิดความแตกต่างในลักษณะนี้ได้แก่ 宝盖头 (bǎogàitóu) 穴字头 (xuézìtóu) 六字头 (liùzìtóu) 广字框 (guǎngzìkuàng) 病字框 (bìngzìkuàng) 衣字旁 (yīzìpáng) 示字旁 (shìzìpáng) นอกจากนี้ ยังมีตัวอักษรรูปเดี่ยวที่อาจเปลี่ยนสถานะส่วนประกอบอักษร ได้แก่ 良 (良) 隹 (隹) 言 (言) 舟 (舟) 氐 (氐) 今 (今) 户 (户)

1.1.2 อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมีรูปลักษณะเส้นที่แตกต่างแบบเฉพาะกรณี

ความแตกต่างลักษณะนี้ปรากฏเป็นอันดับที่สอง มีจำนวนคู่เทียบอักษร 46 คู่ คิดเป็นร้อยละ 14.89 ของความแตกต่างของลักษณะเส้นขีดของอักษร และคิดเป็นร้อยละ 4.37 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนในหัวข้อนี้จะแตกต่างจากข้อ 5.1.1.1 เนื่องจากไม่มี “ลักษณะร่วม” ของความแตกต่าง คู่อักษรทุกคู่มีลักษณะเฉพาะของการเขียนดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (รูปลักษณะเส้นที่แตกต่างแบบเฉพาะกรณี)

อักษรจีน ประยุกต์	反	判	派	改	酸	非
อักษร คันจิ	反	判	派	改	酸	非

ลักษณะเส้นที่แตกต่างเฉพาะกรณีนี้มีความหลากหลายมากดังที่ปรากฏในตารางที่ 4 ข้างต้น เส้นบนสุดของอักษร 反 แบบอักษรจีนประยุกต์ใช้เส้นปัดซ้าย (撇 piě) แต่อักษรคันจิใช้เส้นขีดนอน (横 héng) ด้านซ้ายของอักษร 判 แบบอักษรจีนประยุกต์ใช้เส้นปัดซ้าย (撇 piě) แต่อักษรคันจิใช้เส้นขีดตั้ง (竖 shù) ด้านล่างของอักษร 派 แบบอักษรจีนประยุกต์ใช้เส้นขีดตั้งแล้วปัดขึ้น (竖提 shùtí) แต่อักษรคันจิใช้เส้นขีดตั้ง (竖 shù) ด้านซ้ายของอักษร 改 แบบอักษรจีนประยุกต์ใช้เส้นขีดตั้งแล้วปัดขึ้น (竖提 shùtí) แต่อักษรคันจิใช้เส้นขีดตั้งแล้วโค้งตัวดตะขอ (竖弯钩 shùwāngōu) ตรงกลางส่วนขวาของอักษร 酸 แบบอักษรจีนประยุกต์ใช้เส้นแถม (点 diǎn) แต่อักษรคันจิใช้เส้นขีดตั้งแล้วโค้งตัวดตะขอ (竖弯钩 shùwāngōu) และสุดท้ายด้านซ้ายล่างของอักษร 非 แบบอักษรจีนประยุกต์ใช้เส้นขีดตั้ง (竖 shù) และเส้นขีดนอน (横 héng) แต่อักษรคันจิใช้เส้นปัดซ้าย (撇 piě) และเส้นปัดขึ้น (提 tí) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะเส้นตามแบบแผนของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมีความแตกต่างกันและเป็นแบบที่ไม่สามารถคาดเดาลักษณะร่วมได้ ดังนั้น การศึกษาอักษรจีนกลุ่มนี้จึงควรให้ความสนใจเป็นพิเศษเฉพาะอักษรรายละเอียดความแตกต่างของอักษรทั้ง 46 คู่ปรากฏอยู่ในภาคผนวก

1.1.3 อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมีความยาวของเส้นขีดแตกต่างกัน

ความความแตกต่างลักษณะนี้ปรากฏเพียง 3 คู่อักษร คิดเป็นร้อยละ 0.97 ของความแตกต่างของลักษณะเส้นขีดของอักษร และคิดเป็นร้อยละ 0.29 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ความความแตกต่างนี้อาจเป็นที่สังเกตได้ยากแต่หากคำนึงถึงการเขียนอักษรตามแบบแผนแล้วก็ควรเป็นจุดที่พึงระวัง อักษรทั้ง 3 คู่ปรากฏอยู่ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (ความยาวของเส้นขีดแตกต่างกัน)

อักษรจีนประยุกต์	天	幸	蚕
อักษรคันจิ	天	幸	蚕

คู่อักษรทั้งสามข้างต้นปรากฏความแตกต่างด้านความยาวของเส้นขีดบนสองเส้น การเขียนแบบอักษรจีนประยุกต์เส้นบนจะสั้นกว่าเส้นล่าง ส่วนการเขียนแบบอักษรคันจิเส้นล่างจะสั้นกว่าเส้นบน

1.2 ความแตกต่างที่เกิดจากจำนวนเส้นขีดของอักษร

แบบแผนการเขียนอักษรจีนประยุกต์กับอักษรคันจิอาจกำหนดจำนวนเส้นขีดของอักษรแตกต่างกัน ความแตกต่างนี้ทำให้รูปลักษณะของอักษรโดยรวมแตกต่างกันและการนับจำนวนเส้นขีดซึ่งเป็นการแบ่งหมวดตามจำนวนเส้นของอักษรก็แตกต่างกัน เส้นขีดที่เพิ่มขึ้นหรือขาดหายอาจทำให้ผู้เรียนภาษาจีนถูกประเมินว่า เขียนอักษรผิดหากผู้เรียนยังยึดถือการ

เขียนอักษรตามแบบแผนของอักษรคันจิ คู่อักษรในหมวดนี้มีจำนวน 64 คู่ คิดเป็นร้อยละ 14.58 ของความแตกต่างในการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมายแต่ผิดแบบแผน และคิดเป็นร้อยละ 6.08 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ความแตกต่างที่เกิดจากจำนวนเส้นขีดของอักษรมี 2 ลักษณะ ดังนี้

1.2.1 เส้นขีดของอักษรที่เพิ่มขึ้นหรือขาดหาย

คู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่มีจำนวนเส้นขีดไม่ตรงกันมี 35 คู่อักษร คิดเป็นร้อยละ 54.69 ของความแตกต่างของจำนวนเส้นขีดของอักษร และคิดเป็นร้อยละ 3.33 เมื่อเทียบกับคู่อักษรที่นำมาศึกษาทั้งหมด จำนวนเส้นขีดที่ไม่เท่ากันนี้ หากยึดถืออักษรจีนประยุกต์เป็นอักษรอ้างอิง สามารถแบ่งความแตกต่างนี้ออกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ (1) อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดมากกว่าอักษรคันจิดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 6 และ (2) อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 6: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์มี

จำนวนเส้นขีดมากกว่าอักษรคันจิ)

อักษรจีน ประยุกต์	微	隆	收	器	臭	压
อักษร คันจิ	微	隆	収	器	臭	压

จากตารางข้างต้นจะสังเกตได้ว่าส่วนกลางของอักษร 微 และ 隆 แบบอักษรจีนประยุกต์มีเส้นติดนอน (横 héng) แต่อักษรคันจิไม่มี ด้านบนขวาของอักษร 收 แบบอักษรจีนประยุกต์มีเส้นปิดซ้าย (撇 piě) แต่อักษรคันจิไม่มี และตรงกลางของอักษร 器 臭 压 แบบอักษรจีนประยุกต์มีเส้นแต้ม (点 diǎn) แต่อักษรคันจิไม่มี

ตารางที่ 7: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์มี

จำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิ)

อักษรจีน ประยุกต์	步	单	宫	厅	残	浅
อักษร คันจิ	步	单	宫	厅	残	浅

จากตารางข้างต้นจะสังเกตได้ว่าด้านขวาของอักษร 步 และด้านบนของอักษร 单 แบบอักษรจีนประยุกต์ไม่มีเส้นแถม (点 diǎn) แต่อักษรคันจิมี ตรงกลางของอักษร 宫 แบบอักษรจีนประยุกต์ไม่มีเส้นปิดซ้าย (撇 piě) แต่อักษรคันจิ ด้านบนของตัว 厅 อักษรจีนประยุกต์ไม่มีเส้นขีดตั้ง (竖 shù) แต่อักษรคันจิมี และด้านขวาของตัว 残 และ 浅 อักษรจีนประยุกต์มีเส้นขีดยอน (横 héng) น้อยกว่าอักษรคันจิ 1 ขีด

1.2.2 เส้นขีดของอักษรที่เขียนแบบเส้นเดี่ยวหรือแบ่งเส้น

คู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่มีจำนวนเส้นขีดไม่ตรงกันเนื่องจากมีรูปแบบการเขียนที่ไม่ตรงกันมีจำนวน 29 คู่อักษร คิดเป็นร้อยละ 45.31 ของความแตกต่างที่เกิดจากจำนวนเส้นขีดของอักษร และคิดเป็นร้อยละ 2.76 เมื่อเทียบกับคู่อักษรที่นำมาศึกษาทั้งหมด ความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิในลักษณะนี้ คือ อักษรคันจิจะมีการแบ่งเส้นที่อักษรจีนประยุกต์เขียนเป็นแบบเส้นเดี่ยว ตัวอย่างอักษรในกลุ่มนี้แสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (เขียนแบบเส้นเดี่ยว

หรือแบ่งเส้น)

อักษรจีน ประยุกต์	免	像	弧	差	敢	芽
อักษร คันจิ	免	像	弧	差	敢	芽

ความแตกต่างของคู่อักษรที่ปรากฏในตารางที่ 8 มีลักษณะเดียวกันคือ อักษรคันจิจะแบ่งเส้นการเขียนอักษรทำให้จำนวนขีดของอักษรมากกว่าอักษรแบบจีนประยุกต์ 1 ขีด ดังที่ปรากฏระหว่างส่วนบน-ล่างของอักษร 免 และอักษร 象 ซึ่งเป็นส่วนประกอบของอักษร 像 ส่วนล่างของเส้นกลางในอักษร 瓜 ซึ่งเป็นส่วนประกอบของอักษร 瓠 ด้านบนซ้ายของอักษร 敢 และด้านบนซ้ายของอักษร 牙 ซึ่งเป็นส่วนประกอบของอักษร 芽 แต่ในกรณีของตัวอย่างอักษร 牙 นี้มีลักษณะพิเศษ คือ อักษรนี้จะมีข้อแตกต่างเฉพาะเมื่อใช้เป็น ส่วนประกอบอักษรของ 芽 เท่านั้น หากใช้อักษร 牙 ในการสื่อสารปกติในฐานะที่เป็นอักษร รูปเดียว รูปแบบการเขียนอักษรคันจิจะตรงกันกับอักษรจีนประยุกต์ ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9: ตารางแสดงรูปอักษร 牙 ของอักษรแบบจีนประยุกต์และอักษรคันจิ

อักษรจีน	牙	อักษร	牙
ประยุกต์		คันจิ	

1.3 ความแตกต่างที่เกิดจากการประกอบเส้นขีดของอักษร

ความสัมพันธ์ระหว่างเส้นเป็นพื้นฐานหนึ่งของการเขียนอักษรและเป็นแนวคิดที่ใช้ในการเขียนอักษรจีนทั้งแบบจีนประยุกต์และอักษรคันจิ แต่จากการสำรวจพบว่า มีบางคู่อักษรที่อักษรจีนประยุกต์มีรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเส้นที่ไม่ตรงกับอักษรคันจิ กล่าวคือ บางอักษรในแบบจีนประยุกต์มีแบบแผนในการเขียนแบบแยกกันหรือเชื่อมกันแต่อักษรคันจิกลับมีรูปแบบเขียนเป็นแบบไขว้กัน รวมถึงปรากฏการณ์ในทางกลับกันด้วย คู่อักษรจีนที่นำมาศึกษาและปรากฏความแตกต่างลักษณะนี้มีจำนวน 19 คู่อักษร คิดเป็นร้อยละ 4.32 ของความแตกต่างในการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมายแต่มีรูปแบบ และคิดเป็นร้อยละ 1.81 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้

ตัวอย่างของความแตกต่างจากการประกอบเส้นขีดของอักษรที่อักษรจีนประยุกต์เขียนแบบแยกกันหรือเชื่อมกันแต่อักษรคันจิเขียนแบบไขว้กันปรากฏอยู่ในตารางที่ 10 และสำหรับตัวอย่างของกรณีที่กลับกันปรากฏในตารางที่ 11

ตารางที่ 10: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์ใช้

รูปแบบการประกอบเส้นขีดแบบแยกกันหรือเชื่อมกันแต่อักษรคันจิเขียนแบบไขว้กัน)

อักษรจีน ประยุกต์	与	外	才	画	鼻	污
อักษร คันจิ	与	外	才	画	鼻	污

จากตารางที่ 10 สังเกตได้ว่า เส้นขีดด้านล่างของอักษรจีนประยุกต์ 与 มีการความสัมพันธ์ระหว่างเส้นแบบแยกกันกับเส้นขีดทางขวา (ไม่ทะลุข้ามเส้นด้านขวาไป) แต่คู่อักษรคันจิมีความสัมพันธ์ระหว่างเส้นแบบไขว้กัน (เขียนทะลุเส้นทางด้านขวา) นอกจากนี้ การเขียนทางด้านขวาของอักษร 外 ด้านซ้ายล่างของอักษร 才 ตรงกลางบนของอักษร 画 ส่วนล่างของอักษร 鼻 และด้านขวาบนของอักษร 污 แบบอักษรจีนประยุกต์มีความสัมพันธ์ระหว่างเส้นแบบเชื่อมกัน (เขียนเส้นติดกันแต่ไม่ทะลุ) แต่คู่อักษรคันจิเป็นแบบไขว้กัน (เขียนเส้นทะลุไปอีกฝั่งหนึ่ง)

ตารางที่ 11: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์ใช้

รูปแบบการประกอบเส้นขีดแบบไขว้กันแต่อักษรคันจิเขียนแยกกันหรือเชื่อมกัน)

อักษรจีน ประยุกต์	化	拐	边	角	触	虐
อักษร คันจิ	化	拐	辺	角	触	虐

ในทางกลับกัน การเขียนทางด้านขวาของอักษร 化 ด้านขวาล่างของอักษร 拐 ด้านขวาบนของอักษร 边 ส่วนล่างของอักษร 角 (รวมถึงด้านซ้ายของอักษร 触) และด้านล่างของอักษร 虐 แบบอักษรจีนประยุกต์เป็นแบบไขว้กัน (เขียนเส้นทะลุไปอีกฝั่งหนึ่ง) แต่คู่อักษรคันจิเป็นแบบเชื่อมกัน (เขียนเส้นติดกันแต่ไม่ทะลุ) ทั้งนี้ มีข้อพิรุธวังหนึ่ง คือ อักษร 力 และ 刀 เป็นอักษรคนละตัวทั้งในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นจึงไม่สามารถอนุมานเกินเหตุ (过度类

推 guòdù lèituī) ว่าอักษรจีนประยุกต์ทุกตัวที่มี 力 เป็นองค์ประกอบ จะมีคู่อักษรคันจิที่แทนที่องค์ประกอบนั้นด้วย 刀 ได้

1.4 ความแตกต่างที่เกิดจากส่วนประกอบอักษร

อักษรจีนรูปประสมเป็นอักษรจีนที่ปรากฏการใช้มาก เนื่องจากการสร้างอักษรจีนส่วนใหญ่เป็นแบบการประสมขึ้นของส่วนประกอบอักษรต่าง ๆ และจากการสำรวจพบว่า มีบางคู่อักษรที่อักษรจีนประยุกต์กับอักษรคันจิมีการใช้ส่วนประกอบอักษรแตกต่าง ความแตกต่างของคู่อักษรจีนประยุกต์-อักษรคันจิลักษณะนี้มีจำนวน 48 คู่อักษร คิดเป็นร้อยละ 10.91 ของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมายแต่ผิดแบบแผน และคิดเป็นร้อยละ 4.56 ของความความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้

ตารางที่ 12: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (ส่วนประกอบอักษรแตกต่างกัน)

อักษรจีนประยุกต์	沿	泡	灰	骨	勇	真
อักษรคันจิ	沿	泡	灰	骨	勇	真

จากตารางข้างต้น จะสังเกตได้ว่า อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิประกอบขึ้นจากส่วนประกอบอักษรที่คล้ายกันโดยภาพรวมแต่จะมีส่วนหนึ่งที่แตกต่างกัน ได้แก่ ด้านบนขวาของอักษร 沿 อักษรจีนประยุกต์ใช้ส่วนประกอบ 儿 (แต่ไม่ยกขึ้นที่ปลายเส้น) ส่วนอักษรคันจิใช้ส่วนประกอบ 人 ด้านขวาของอักษร 泡 อักษรจีนประยุกต์ใช้ส่วนประกอบ 巳 แต่อักษรคันจิใช้ส่วนประกอบ 己 และด้านบนของอักษร 灰 อักษรจีนประยุกต์ใช้ส่วนประกอบ 𠂇 แต่อักษรคันจิใช้ส่วนประกอบ 厂 ด้านบนของอักษร 骨 อักษรจีนประยุกต์ใช้ส่วนประกอบ 𠂇 แต่อักษรคันจิใช้ส่วนประกอบ 冎 ด้านบนของอักษร 勇 อักษรจีนประยุกต์ใช้ส่วนประกอบ 甬 แต่อักษรคันจิใช้การประกอบกันของส่วนประกอบ 𠂇 และส่วนประกอบ 𠂇

田 และสุดท้ายอักษร 真 อักษรจีนประยุกต์ใช้การประกอบกันของส่วนประกอบ 直 และ ส่วนประกอบ 八 แต่อักษรคันจิใช้การประกอบกันของส่วนประกอบ 十 目 一 และ 八

2. ประเด็นความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมาย

ความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์กับอักษรคันจิในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมาย หมายถึง รูปร่างอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิในภาพรวมมีความแตกต่างกันในระดับที่เชื่อมโยงหากันได้ยากหรือไม่สามารถเชื่อมโยงหากันได้ ความแตกต่างลักษณะนี้ทำให้ผู้เรียนภาษาจีนที่มีความรู้อักษรคันจิไม่สามารถอ้างอิงการเขียนในรูปแบบอักษรคันจิในระบบเขียนของภาษาจีนแบบอักษรจีนประยุกต์ได้ รวมถึงทางกลับกัน คือ ผู้เรียนก็อาจไม่เข้าใจความหมายของอักษรจีนประยุกต์ได้เช่นกัน การเรียนรู้อักษรจีนลักษณะนี้คล้ายจะต้องเรียนรู้อักษรจีนประยุกต์ในฐานะอักษรที่ต้องทำความรู้จักใหม่ สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความต่างนี้ก็คือพัฒนาการของอักษรจีนประยุกต์ที่ปรับปรุงรูปเขียนให้ลดจำนวนเส้นขีดลงและลดความซับซ้อนของการเขียนอักษร การปรับปรุงรูปเขียนนี้ก็ได้เกิดขึ้นเฉพาะในระบบเขียนของภาษาจีนเท่านั้น ภาษาญี่ปุ่นก็มีการปรับปรุงรูปเขียนเช่นกัน (Ding Man, 2018: 19-62; Pan Jun, 2013: 176-185) รูปแบบการเขียนใหม่ที่เรียกว่าอักษรจีนประยุกต์จะมีคู่เทียบอักษรอีกชุดหนึ่งเรียกว่าอักษรจีนดั้งเดิม จำนวนคู่อักษรที่จัดเป็นความแตกต่างของการเขียนในลักษณะนี้มีทั้งสิ้น 613 คู่อักษร หรือคิดเป็นร้อยละ 58.24 ของคู่อักษรทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ และสามารถแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ดังนี้

2.1 อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิจากการ “ปรับปรุง” ส่วนประกอบอักษร

การปรับปรุงส่วนประกอบอักษรถือเป็นวิธีการหนึ่งของการสร้างอักษรจีนประยุกต์ มีความสะดวกและมีผลผลิตภาพสูง เนื่องจากอักษรจีนส่วนมากเป็นอักษรรูปประสมที่ประกอบขึ้นจากส่วนประกอบอักษรหลายส่วน (Huang Borong & Liao Xudong, 2018: 160-161) ส่วนประกอบอักษรจำนวนหนึ่งจะมีลักษณะเฉพาะที่กำหนดเสียงหรือหมวดความหมายให้แก่อักษรรูปเสียงประสาน (形声字) มีชื่อเรียกว่าส่วนประกอบบ่งความหมาย (形旁

xíngpáng) และส่วนประกอบบ่งเสียง (声旁 shēngpáng) ตามลำดับ (อภิญา ศิริวรรณ , 2559: 310-315) เมื่อปรับลดจำนวนขีดของส่วนประกอบอักษรประเภทนี้ก็ทำให้จำนวนเส้นขีดรวมของอักษรที่ประกอบขึ้นจากส่วนประกอบอักษรนี้ลดลงไปในลักษณะเดียวกัน แต่ทั้งนี้ก็ไม่สามารถอนุมานได้ว่าอักษรทุกตัวที่ประกอบขึ้นจากส่วนประกอบอักษรดังกล่าวต้องปรับลดเช่นเดียวกันทั้งหมด จากการศึกษาพบว่า คู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่มีความแตกต่างจากการปรับลดจำนวนเส้นขีดของส่วนประกอบอักษรมีจำนวน 212 คู่ คิดเป็นร้อยละ 34.58 ของความแตกต่างในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมายและคิดเป็นร้อยละ 20.15 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้

ตารางที่ 13: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์มี

จำนวนเส้นขิดน้อยกว่าอักษรคันจิจากการ “ปรับรูป” ส่วนประกอบอักษร)

อักษรจีน ประยุกต์	暫	賊	许	鎖	飲	規
อักษร คันจิ	暫	賊	許	鎖	飲	規

ความแตกต่างของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่ปรากฏในตารางที่ 13 มีลักษณะร่วมกันคือ ส่วนประกอบอักษรส่วนหนึ่งในอักษรจีนประยุกต์ได้รับการปรับรูปแบบการเขียนให้มีเส้นขีดลดลงและมีความซับซ้อนน้อยลง เช่น ส่วนประกอบอักษร 车字旁 (chēzìpáng; くるまへん kurumahen) ส่วนประกอบอักษร 贝字旁 (bèizìpáng; かいへん kaihen) ส่วนประกอบอักษร 言字旁 (yánzìpáng; ごんべん gonben) ส่วนประกอบอักษร 金字旁 (jīnzìpáng; かねへん) ส่วนประกอบอักษร 食字旁 (shízìpáng; しょく shokuhen) ของอักษร 暫 賊 许 鎖 飲 ตามลำดับ รวมถึงส่วนประกอบอักษร 见部 (jiànbù; みる、けんぶ miru, kenbu) ของอักษร 規 และอักษร 贝 ที่เป็นส่วนประกอบด้านขวาของอักษร 鎖 จากลักษณะข้างต้น อาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า อักษรคันจิยังคงรูปอักษรจีนดั้งเดิม มิได้ปรับรูปอักษรแบบในภาษาจีน

2.2 อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิจากการ “ลด” ส่วนประกอบอักษร

การลดส่วนประกอบอักษรถือเป็นวิธีการหนึ่งของการสร้างอักษรจีนประยุกต์เช่นกัน (Huang Borong & Liao Xudong, 2018: 160-161) การลดส่วนประกอบอักษรหมายถึงการคงรูปส่วนประกอบอักษรบางส่วนเอาไว้ และตัดส่วนประกอบอักษรบางส่วนออกไป จากการศึกษพบว่า คู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่มีความแตกต่างจากการลดส่วนประกอบอักษรมีจำนวน 33 คู่ คิดเป็นร้อยละ 5.38 ของความแตกต่างในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมายและคิดเป็นร้อยละ 3.14 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิจากการ “ลดรูป” ส่วนประกอบอักษร)

อักษรจีนประยุกต์	采	亩	筑	亲	乡	关
อักษรคันจิ	採	畝	築	親	郷	関

อักษรจีนประยุกต์ 采 เมื่อเทียบกับคู่อักษรคันจิ พบว่า ส่วนประกอบอักษร 扌 (tíshǒupáng; ㇀ tehen) ถูกลดไป ส่วนประกอบอักษร 门字旁 (ménzìpáng; もんがまえ mongamae) 木字底 (mùzìdǐ; きへん kihen) หายไปจากอักษรจีนประยุกต์ 关 และ 筑 เมื่อเทียบกับคู่อักษรคันจิตามลำดับ ส่วนประกอบอักษร 久 และ 见 ก็หายไปจากอักษรจีนประยุกต์ตัว 亩 และ 亲 เมื่อเทียบกับคู่อักษรคันจิตามลำดับเช่นกัน รวมถึงคู่อักษรจีนประยุกต์ของอักษรคันจิ 郷 ก็ถูกลดส่วนประกอบออกไป เหลือเพียง 乡 เท่านั้น

2.3 อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมิรูเขียนแตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน

คู่อักษรประยุกต์และอักษรคันจิที่มีรูปเขียนแตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน หมายถึง การที่รูปเขียนของอักษรมีความแตกต่างกันจากการที่อักษรคันจิมีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิมในรูปแบบที่แตกต่างไปจากอักษรจีนประยุกต์ หรือ อักษรคันจิมีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม แต่อักษรจีนประยุกต์ไม่ปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม รวมทั้งอักษรจีนประยุกต์มีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม แต่อักษรคันจิไม่ปรับรูปซึ่งไม่เข้ากับกรณีข้อ 5.2.1 และ 5.2.2 จากการศึกษาพบว่า คู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิที่มีความแตกต่างอย่างเป็นอิสระต่อกันมีจำนวน 368 คู่ คิดเป็นร้อยละ 60.03 ของความแตกต่างในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมายและคิดเป็นร้อยละ 34.98 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ดังตัวอย่างที่แสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15: ตารางแสดงตัวอย่างการเปรียบเทียบอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ (อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมีรูปเขียนแตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน)

อักษรจีน ประยุกต์	团	价	译	无	佛	传
อักษร คันจิ	団	価	訳	無	仏	伝

ตัวอย่างของรูปเขียนของอักษรคันจิมีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิมในรูปแบบที่แตกต่างไปจากอักษรจีนประยุกต์ ได้แก่ อักษรคันจิ 団 価 訳 และ 伝 ที่มีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม 團 價 譯 และ 傳 ตามลำดับ และมีรูปแบบแตกต่างไปจากอักษรจีนประยุกต์ (团 价 译 และ 传) ตัวอย่างของรูปเขียนอักษรคันจิมีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม แต่อักษรจีนประยุกต์ไม่ปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม ได้แก่ อักษรคันจิ 仏 ซึ่งมีการย่อรูปร่างมาจากอักษรจีนดั้งเดิม 佛 แต่อักษรจีนประยุกต์ได้คงรูปร่างอักษรจีนดั้งเดิมไว้ ตัวอย่างของรูปเขียนอักษรจีนประยุกต์มีการปรับรูปจากอักษรจีนดั้งเดิม แต่อักษรคันจิไม่ปรับรูปซึ่งไม่เข้ากับกรณีข้อ 5.2.1 และ 5.2.2 ได้แก่ อักษรจีนประยุกต์ 无 ซึ่งมีการปรับรูปมาจากอักษรจีนดั้งเดิม 無 แต่อักษรคันจิยังคงใช้รูปเหมือนอักษรจีนดั้งเดิม

ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า มีคู่อักษรที่จัดประเภทอยู่ในหมวดนี้ แต่มีองค์ประกอบภาพรวมของอักษรที่อาจเชื่อมโยงเข้าหากันได้จำนวน 3 คู่อักษร ได้แก่ อักษรคันจิ 賭 駢 騷 และอักษรจีนประยุกต์ 賭 骰 騷 คู่อักษร 3 คู่นี้ดูเหมือนว่าจะสามารถจัดอยู่ในประเภทตามหัวข้อที่ 5.2.1 เนื่องจากมีการปรับรูปส่วนประกอบ แต่ไม่สามารถจัดอยู่ในประเภทนั้นได้ เพราะมีเส้นขีดเกินมาหรือขาดหายไปอีกด้วย อักษรคันจิ 賭 และ 駢 มีเส้นแต้ม (点) เพิ่มมาจากอักษรจีนประยุกต์ 賭 และ 骰 1 ขีด และอักษรคันจิ 騷 มีเส้นแต้มหายไปจากอักษรจีนประยุกต์ 騷 1 ขีด

เมื่อพิจารณาจากจำนวนคู่อักษรที่จัดอยู่ในหมวดนี้ จะถือว่ามีสัดส่วนมากที่สุด กล่าวคือ ถือเป็นส่วนใหญ่ของคู่อักษรทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 60.03 ของความแตกต่างในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมายและคิดเป็นร้อยละ 34.98 ของความแตกต่างทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้ที่มีความรู้อักษรคันจิอาจคิดว่าคู่อักษรในหมวดนี้ไม่ถือเป็นปัจจัยส่งเสริมหรือเป็นข้อได้เปรียบของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางการจัดการความรู้สำหรับคู่อักษรจีนในหมวดนี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน แนวทางดังกล่าวคือการวิเคราะห์จำแนกอักษรระดับอักษรเต็มรูป เป็นแบบอักษรรูปเดี่ยวและอักษรรูปประสม หากวิเคราะห์ตามแนวคิดนี้จะพบว่า อักษรคันจิประเภทอักษรเดี่ยวมีแนวโน้มจับคู่กับอักษรจีนประยุกต์ประเภทอักษรเดี่ยวเช่นกัน คิดจากการเทียบคู่อักษรคันจิและอักษรจีนประยุกต์รูปเดี่ยว ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 22 คู่อักษร และเป็นอักษรรูปเดี่ยวตรงกันถึง 20 คู่อักษร และอักษรคันจิประเภทอักษรรูปประสมมีแนวโน้มจับคู่กับอักษรจีนประยุกต์ประเภทอักษรรูปประสมเช่นกัน รวมทั้งมักจะมีส่วนประกอบอักษร (偏旁 piānpáng และ 部首 bùshǒu) เดียวกัน จากการเทียบคู่อักษรคันจิและอักษรจีนประยุกต์รูปประสม ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 346 คู่อักษร และเป็นอักษรรูปประสมที่มีส่วนประกอบอักษรตรงกันถึง 269 คู่อักษร ข้อค้นพบนี้อาจอนุมานได้ว่าอักษรคันจิที่เป็นอักษรรูปเดี่ยวก็จะมีคู่อักษรจีนประยุกต์เป็นอักษรรูปเดี่ยวเช่นกัน และอักษรคันจิที่เป็นอักษรรูปประสมก็จะมีคู่อักษรจีนประยุกต์เป็นอักษรรูปประสมที่มีส่วนประกอบอักษรตรงกัน

3. ข้อมูลเชิงสถิติของความเหมือนหรือความต่างของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบคู่อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิในข้อ 5.1 และ 5.2 ข้างต้น สามารถสรุปเป็นข้อมูลเชิงสถิติของความเหมือนหรือความต่างของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิได้ ดังที่จะนำเสนอในตารางที่ 16 นี้

ตารางที่ 16: ตารางแสดงข้อมูลเชิงสถิติของความเหมือนหรือความต่างของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิ

ประเภท	จำนวน (คู่อักษร)	สัดส่วนในประเด็น (ร้อยละ)	สัดส่วนรวม (ร้อยละ)
1. ประเด็นความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมายแต่ผิดแบบแผน	439		41.73
1.1 ความแตกต่างที่เกิดจากความแตกต่างของลักษณะเส้นขีดของอักษร	309	70.39	29.37
1.2 ความแตกต่างที่เกิดจากความแตกต่างของจำนวนเส้นขีดของอักษร	64	14.58	6.08
1.3 ความแตกต่างที่เกิดจากความแตกต่างของการประกอบเส้นขีดของอักษร	19	4.32	1.81
1.4 ความแตกต่างที่เกิดจากความแตกต่างของส่วนประกอบอักษร	47	10.71	4.47
2. ประเด็นความแตกต่างของการเขียนอักษรจีนประยุกต์ในระดับที่มีผลต่อการสื่อความหมาย	613		58.27
2.1 อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิจากการ “ปรับรูป” ส่วนประกอบอักษร	212	34.58	20.15

ประเภท	จำนวน (คู่อักษร)	สัดส่วนในประเด็น (ร้อยละ)	สัดส่วนรวม (ร้อยละ)
2.2 อักษรจีนประยุกต์มีจำนวนเส้นขีดน้อยกว่าอักษรคันจิจากการ “ลดรูป” ส่วนประกอบอักษร	33	5.38	3.14
2.3 อักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมีรูปแบบเขียนแตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน	368	60.03	34.98
รวม	1052	100.00	

อภิปรายผล

ความแตกต่างที่สำคัญของการใช้อักษรจีนในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่นคือจำนวนของอักษรที่พึงรู้ กล่าวคือ ภาษาญี่ปุ่นจะใช้อักษรจีนเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งของระบบเขียน ผู้ใช้ภาษาญี่ปุ่นอาจเลี่ยงการเขียนอักษรจีนและแทนที่ด้วยอักษรคันจิได้ แต่ไม่อาจแทนที่ได้ทั้งหมด เพราะรูปเขียนอักษรจีนเป็นตัวแทนการสื่อความหมายที่ชัดเจนมากกว่า ส่วนการใช้อักษรจีนในระบบเขียนของภาษาจีนถือว่าเป็นเครื่องมือหลัก ดังนั้น จากสภาพการณ์นี้จึงอนุมานได้ว่า ผู้ใช้ภาษาจีนจึงมีความจำเป็นต้องมีความรู้อักษรจีนมากกว่าผู้ใช้ภาษาญี่ปุ่น และข้อเท็จจริงนี้ก็สะท้อนให้เห็นจากการกำหนดจำนวนอักษรจีนที่ใช้บ่อยของทั้งสองภาษาจากหน่วยงานทางการที่รับผิดชอบของทั้งสองประเทศ ภาษาจีนกำหนดอักษรที่พึงรู้เนื่องจากมีความถี่ในการใช้สูงทั้งสิ้นจำนวน 3,500 อักษร ส่วนภาษาญี่ปุ่นกำหนดจำนวนทั้งสิ้น 2,136 อักษร น้อยกว่าจำนวนที่กำหนดของภาษาจีนอยู่ 1,364 อักษร อักษรส่วนต่างเหล่านี้จึงเป็นอักษรที่ผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติมในการเรียนภาษาจีน ในจำนวนอักษร 2,136 อักษรที่ใช้ในภาษาญี่ปุ่นมีอักษรจำนวน 143 อักษรที่ไม่ปรากฏอยู่ในกลุ่มอักษรจีนที่ใช้บ่อยตามที่ทางการกำหนด บางส่วนเป็นอักษรที่มีการใช้ในภาษาจีนแต่ไม่ได้กำหนดให้เป็นอักษรที่ใช้บ่อย และบางส่วนเป็นอักษรที่มีใช้เฉพาะในภาษาญี่ปุ่น ส่วนความรู้อักษรจีนของผู้รู้ภาษาญี่ปุ่นที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในภาษาจีนได้เนื่องจากมีรูปแบบลักษณะเดียวกัน มีจำนวน

941 อักษร คิดเป็นร้อยละ 26.89 ของอักษรที่พึงรู้ของภาษาจีน จึงอาจอนุมานได้ว่า ผู้ที่มีความรู้อักษรคันจิภาษาญี่ปุ่นครบถ้วนตามประกาศตารางอักษรคันจิที่ปรากฏการใช้บ่อยของกรมวัฒนธรรม (ประเทศญี่ปุ่น) เป็นผู้ที่มีความได้เปรียบในการศึกษาอักษรจีนในสัดส่วนถึงหนึ่งในสี่ อักษรส่วนที่เหลือจำนวน 1,052 อักษรเป็นอักษรที่มีรูปลักษณะคล้ายกันหรือต่างกัน ในระหว่างภาษาจีนกับภาษาญี่ปุ่น และป็นคู่อักษรที่ได้นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่แตกต่างแต่ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมายจำนวน 439 อักษร และกลุ่มที่แตกต่างจนอาจส่งผลต่อการสื่อความหมายจำนวน 613 อักษร

จากข้อค้นพบข้างต้น อาจสรุปเป็นแนวทางการจัดการความรู้อักษรจีนของผู้รู้อักษรคันจิภาษาญี่ปุ่นครบถ้วนตามประกาศตารางอักษรคันจิที่ปรากฏการใช้บ่อยของกรมวัฒนธรรม (ประเทศญี่ปุ่น) และแบ่งความรู้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ความรู้ที่เป็นข้อได้เปรียบในการศึกษาภาษาจีนจากการถ่ายโอนความรู้อักษรคันจิ มีจำนวน 941 อักษร ความรู้ที่เป็นข้อได้เปรียบนี้ ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ต่อได้ทันที อาจมีข้อพึงระวังในเรื่องการอ่านออกเสียงจากความเคยชินเนื่องจากมีรูปที่ตรงกันสมบูรณ์

2. ความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการศึกษาภาษาจีนแต่ต้องปรับแบบแผนการเขียนมีจำนวน 439 อักษร อักษรกลุ่มนี้เป็นอักษรที่ทั้งผู้เรียนและผู้สอนภาษาจีนควรให้ความสำคัญ เพราะความเคยชินเดิมอาจเป็นอุปสรรคเล็กน้อยในการศึกษา และขอให้ผู้ศึกษาจงเปิดใจรับความแตกต่าง และเรียนรู้ที่จะอยู่กับความแตกต่างอย่างเป็นธรรมชาติ

3. ความรู้ที่เป็นหลักอิงเพื่อประยุกต์ใช้ในการศึกษาภาษาจีนมีจำนวน 613 อักษร อักษรกลุ่มนี้อาจดูเหมือนจะไม่ช่วยสนับสนุนในการศึกษาภาษาจีนที่ใช้ระบบเขียนแบบอักษรจีนประยุกต์ แต่หากผู้เรียนศึกษาภาษาจีนที่ใช้ระบบเขียนแบบอักษรจีนดั้งเดิมก็จะถือเป็นความรู้ที่เป็นประโยชน์ได้ และหากผู้เรียนจะศึกษาภาษาจีนแบบที่ใช้อักษรจีนประยุกต์ก็จะถือเป็นความรู้ที่เป็นหลักอิงได้เช่นกัน หากผู้เรียนศึกษา “หลักการปรับลดความซับซ้อนของอักษรจีนดั้งเดิมสู่อักษรจีนประยุกต์” ก็จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำอักษรจีนประยุกต์ได้ดียิ่งขึ้นและความรู้อักษรคันจิกลุ่มนี้ก็จะเป็นหลักอิงที่ดีของการศึกษาภาษาจีน

4. ความรู้ที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการศึกษาภาษาจีนทั่วไปได้มีจำนวน 143 อักษร อักษรกลุ่มนี้เป็นอักษรที่ถือเป็นอักษรกลุ่มที่ใช้ไม่บ่อย บางส่วนมีความหมายในภาษาจีนในบริบทเฉพาะ เช่น คำของภาษาจีนโบราณ หรือคำวิสามานยนามที่เกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น บางส่วนก็เป็นคำที่ไม่มีความหมายในภาษาจีนเนื่องจากเป็นอักษรที่ประเทศญี่ปุ่นประดิษฐ์ขึ้นใช้เอง จึงควรพึงระวังในการใช้และตระหนักถึงความแตกต่างนี้ อาจจัดกลุ่มเป็นการเรียนรู้ต่างหาก จับคู่คำศัพท์และเรียนรู้ศัพท์ภาษาจีนพร้อมอักษรจีนในฐานะศัพท์ใหม่

สรุป

ความแตกต่างของรูปอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิจากขอบเขตข้อมูลที่ได้นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะได้แก่ ความแตกต่างที่ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมายแต่ผิดแบบแผนการเขียนของภาษาคู่เทียบ และความแตกต่างที่ส่งผลต่อการสื่อความหมายเนื่องจากพัฒนาการของการเขียนอักษรจีนหรืออักษรคันจิ กล่าวคือ มีการปรับรูปแบบของการเขียนให้มีความซับซ้อนน้อยลงและมีจำนวนเส้นขีดลดลง การวิเคราะห์ความแตกต่างของอักษรในงานวิจัยนี้อ้างอิงหลักเกณฑ์การเขียนอักษรของ Wang Xiurong (2013) และพบว่า อักษรที่มีความแตกต่างกันด้านแบบแผนการเขียนของอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิแต่ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมาย ส่วนมากเกิดจากความแตกต่างจากลักษณะเส้นขีดของอักษร คิดเป็นร้อยละ 29.37 ของคู่อักษรที่นำมาวิเคราะห์ ส่วนอักษรที่มีความแตกต่างกันจนส่งผลต่อการสื่อความหมาย ส่วนมากเกิดจากอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิมีรูปแบบแตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน คิดเป็นร้อยละ 34.98 ของคู่อักษรทั้งหมดที่ได้ศึกษาในงานวิจัยนี้ แม้ว่าอักษรจีนประยุกต์และอักษรคันจิจะมีรูปแบบแตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน แต่หากวิเคราะห์ตามแนวคิดอักษรรูปเดี่ยวและอักษรรูปประสมจะพบว่า อักษรคันจิที่เป็นอักษรรูปเดี่ยวก็จะมีคู่อักษรจีนประยุกต์เป็นอักษรรูปเดี่ยวเช่นกัน และอักษรคันจิที่เป็นอักษรรูปประสมก็มีแนวโน้มที่จะมีคู่อักษรจีนประยุกต์เป็นอักษรรูปประสมที่มีส่วนประกอบอักษรตรงกัน

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

อภิญา ศิริวรรณ. (2559). **อักษรจีน : กระบวนการสื่อสารและพยานความหมายผ่านอักษรเขียนธรรมชาติ**.วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 8(2): 293-324.

ภาษาจีน

丁曼. (2018). **日本の汉字**. 北京: 新星出版社.

黄伯荣, 廖旭东. (2018). **现代汉语**. 北京: 高等教育出版社.

潘钧. (2013). **日本汉字的确立及其历史演变**. 北京: 商务印书馆.

王宁. (2014). **通用规范汉字字典**. 北京: 商务印书馆.

王秀荣. (2013). **国际汉语汉字与汉字教学**. 北京: 高等教育出版社.

中国社会科学院语言研究所. (2019). **新华字典第 11 版**. 北京: 商务印书馆.

ภาษาญี่ปุ่น

冲森卓也. (2014). **五十音引き 漢和辞典**. 東京: 三省堂印刷株式会社.